

Решение

№ 248

гр. София, 01.06.2017 г.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, II състав, в закрито съдебно заседание на първи юни през хиляди и седемнадесетата година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СНЕЖАНА ДУШКОВА
ЧЛЕНОВЕ: Н. Т.

А. Т.

сложи на разглеждане ВНЧД № 621 по описа за 2017 година, докладвано от съдия Т. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.440, ал.2, вр. чл.341 и сл. от НПК.

С определение от 05.05.2017г., на СГС постановено по НЧД № 1083/2017г., е постановено предсрочно условно освобождаване на осъдения Л. М. Д. от изтърпяване на останалата част от 1 година, 7 месеца и 29 дни от наказанието, което му е наложено по НОХД № 4529/2010г. по описа на СГС. Определен е изпитателен срок в размера на неизтърпяната част- 1 година, 7 месеца и 29 дни, както и на основание чл.70, ал.6 НК е постановена по време на изпитателния срок пробационна мярка-„задължителни периодични срещи с пробационен служител” за срок от 6 месеца.

Срещу определението е постъпил протест от представителя на прокуратурата. Застъпва се тезата, че в конкретния случай е налице само една от предпоставките на чл.70, ал.1НК, а именно срокът на фактически изтърпяното наказание, като прокурорът намира, че това е 8 години, 4 месеца и 1 ден. Счита, че не са представени достатъчни доказателства за това, че осъденият се е поправил. Акцентира на обстоятелството, че пред СГС е било представено доказателство за наличието на незавършено наказателно производство по отношение на Д. за престъпление по чл.115 и чл.116 НК, което е в съдебна фаза. Този факт, редом с недобрите характеристични данни на осъдения дават основания на представителя на държавното обвинение да счете, че не са налице доказателства за поправянето на Л. Д.. Иска се от въззивния съд да отмени първоинстанционния съдебен акт и да продължи изтърпяването на наложеното на Д. наказание.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваното определение, намира за установено следното:

Атакуваният съдебен акт на Софийски градски съд принципно е постановен след коректно изясняване на делото от фактическа страна на база на приложените доказателства от досието на осъдения. Установява се, че с присъда постановена по

НОХД № 4529/2010г. по описа на СГС, Л. Д. е осъден на 15 години „лишаване от свобода”, за извършени престъпления по квалифицирани състави на чл.142 НК. След като присъдата в частта относно наказанието на Д. е била потвърдена от САС в рамките на въззивната проверка, с решение на ВКС от 01.07.2014г. по н.д. № 206/2014г. на П НО, е изменен въззивния съдебен акт, отменено е приложението на чл.24 НК спрямо Л. Д. и наказанието му е редуцирано на 10 години „лишаване от свобода”.

Л. Д. е постъпил в затвора в [населено място] на 24.11.2010г., с начало на изтърпяване на наказанието 19.12.2009г. Към 05.05.2017г. той фактически е изтърпял 7 години, 4 месеца и 16 дни от наказанието си, като предвид положениия труд остатъка на същото е 1 година, 7 месеца и 29 дни.

От приложената справка от Затвора в [населено място] точно се установява към датата на издаването й- 05.05.2017г. фактически изтърпяната част от наказанието, намаленото такова с труд и остатъка за изтърпяване.

При преценка на предпоставките за приложение института на условното предсрочно освобождаване по реда на чл.70 НК, съдът съблюдава няколко обстоятелства. Първото и най-формално от тях е изтърпяната част от наказанието, което е наложено на осъдения. Законът изисква изрично това да е фактически изтърпяна част- не по-малко от една втора или не по-малко от две трите при опасен рецидив. Следователно въззивната инстанция на първо място намира за необходимо да не се съгласи в доводите изложени в протеста, че фактически изтърпяната част от наказанието на осъдения Д. към 05.05.2017г. / датата на последната справка от затвора/ е 8 години, 4 месеца и един ден. Както правилно е посочено е в атакувания съдебен акт, този период е 7 години, 4 месеца и 16 дни. Съпоставено с наложеното наказание, което Д. следва да изтърпи – 10 години „лишаване от свобода”, този период съставлява повече от половината от същото. Следователно, дори с направената корекция относно фактическата обосновка на протеста, е налице първото условие, което се изисква според чл.70, ал.1 НК, което се преценя от съда в рамките на посочената процедура.

На следващо място трябва от съдебните инстанции да се направи преценка дали осъденият е дал доказателства за своето поправяне. В тази насока САС не може са сподели мотивите на първата инстанция. Факт е, че от представените документи от затворническата администрация - становище на НССДВР при затвора, на В. НС при ЗО”К.”, изготвения доклад по повод подадената молба за УПО, деференцираното психодиагностично заключение и доклад на инспектор пробация при затвора в С., се установява положителна насока в превъзпитателната и поправителна социално работа с лишения от свобода. Цитира се снижаване оценката на риска от рецидив от 60т. на 38т., посочват се награди на осъдения Д., получени по време на изтърпяване на наказанието му, отбелязва се, че той не е наказван. Всички тези обстоятелства са дали основание на първия съд да приеме, че са налице предпоставките на чл.70, ал.1 НК и да освободи условно предсрочно лишения от свобода. Именно с тези аргументи на СГС въззивният съд не може да се съгласи. Разпоредбата на чл.70, ал.1 НК дава възможност на съда, а не го задължава, при наличие на посочените предпоставки, да освободи едно лице от изтърпяване на остатъка от наложеното му наказание „лишаване от свобода”. Следователно съществуването на формалните основания не води автоматично до произнасяне на съда в желаната от осъдения посока. Това е така, защото в рамките на тази процедура се преценят широк кръг от предпоставки и обстоятелства, а не се регистрират само формални критерии.

Следва внимателно да се изследват данните за личността на осъдения и действителните доказателства за неговото поправяне и положително личностово развитие. От доказателствата по делото се установява, че лишеният от свобода Л.Д. е осъден на 10 години затвор за осъществяване на седем еднотипни тежки умишлени деяния/ квалифицирани състави на чл.142 НК/, при форма на усложнена престъпна дейност. Това обстоятелство редом с използваните психодиагностични методи на изследване определят профила на осъдения, като личност, която въпреки, че в местата за лишаване от свобода демонстрира добро поведение, в живота на свобода е водил хищнически и манипулативен начин на живот . Не е склонен под влияние на околните да променя вижданията и принципите си, но и притежава

необходимия репертоар и комуникативни умения, за да въздейства той на околните, изпъква като извънредно предпазлив, прикрит, резервиран, внимателно дозиращ информацията и впечатленията, които оставя за себе си в околните. Така илюстрирания психологически портрет на осъденият не може да се прецени от настоящия състав като достатъчно категорично доказателство за неговото реално поправяне и е основателно противопоставим на описаните награди, които са давани на лишения от свобода и формално демонстрираното превъзпитание. Не на последно място трябва да се отбележи и фактът, че крайната оценка на нуждите и рисковете, дадена в диференцираното психодиагностично заключение е 13 точки, което е средно, но не и ниско ниво.

Положителните резултати, които се цитират в становищата и докладите / намаляване стойността на оценката на риска от рецидив от 60т. на 38т./, според настоящия съд следва да се интерпретират на базата на началната висока стойност, която прави постигнатия резултат по-осезаем, но само като стойност. Полагането на труд по реда на чл.80 ЗИНЗС, наградите и демонстрираното добро поведение в затвора не елиминира констатацията, че рискът от сериозни вреди по отношение на обществото е определен първоначално като среден, снижен до нисък, но в охраняема среда.

По така изложените съображения настоящата инстанция намира, че предоставените доказателства за поправянето на осъденият макар и формално представени не са достатъчно убедителни и реалистични .

Що се отнася до възраженията в протеста, относно наличието на всяка наказателно производство по отношение на осъдения по обвинение за извършени престъпления по чл.115 и чл.116 НК, то това обстоятелство не може да се прецени в светлината на предпоставките на чл.70 НК. Касае се за деяния осъществени преди постановяване на присъдата, която се търпи в момента и нямат отношение към поправянето на осъдения, каквото се изисква по чл.70, ал.1 НК. Опасностите от укриване или извършване на престъпление, които се преценят по отношение на подсъдими лица, са относими обстоятелства в рамките на процедурите по чл.270 НПК.

Предвид така направената комплексна оценка, която въззивният съд счита, че се дължи в подобни случаи, се налага изводът, че не са налице предпоставките на условно предсрочно освобождаване на лишения от свобода Л. Д.. В този смисъл протестът на представителя на държавното обвинение следва да се уважи, а определението на СГС да се отмени.

Водим от горното и на основание чл.440, ал.2 НПК , Софийският апелативен съд

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ определение от 05.05.2017г., на СГС постановено по НЧД № 1083/2017г., с което е постановено предсрочно условно освобождаване на осъдения Л. М. Д. от изтърпяване на останалата част от наказанието, което му е наложено по НОХД № 4529/2010г. по описа на СГС.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Препис от решението да се изпрати на Началника на Затвора С. и на СГП за сведение и изпълнение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: